

“Polisiyeden vazgeçmem”

İlk romanı “Gezgin” ile okurlarının karşısına çıkan Sevgi Saygı: İyi polisiye yazarları, suçluyu okurla birlikte çok hareketli bir maceraya sokar. Hızlıdır o kurgu, heyecanlı ve şaşırtıcıdır. Ortaya çıkan her gerçek kırıntısı sizi sonuca yaklaştırır, çoğunlukla ters köşeye yatırır

HALİL TÜRKDEN

Sevgi Saygı'nın ilk romanı ve aynı zamanda ON8'ten çıkan ikinci kitabı olan “Gezgin” raflarda yerini aldı. Saygı, bu kitabında okuru ser verip sır vermeyen bir kadının, bir “gezgin”in motosikletiyle, derin sessizliklerde, sarsıcı bir yolculuğa çıkartıyor.

■ ON8 koleksiyonundan bir yıldan kısa bir süre içinde ikinci romanınız yayımlandı. “Peri Efsa” ve “Gezgin”in ON8 okurlarıyla buluşmasını nasıl yorumluyorsunuz?

Genç tanımını seviyorum ama genç-yetişkin ayırımından hoşlanmıyorum. Çocukluk, gençlik ve hatta yetişkinlik nüfus cüzdanıyla belirlenen kavramlar değil bence. Bu tanımlar sadece bakış açısı. Hayata merakla, yenilenen bir enerjiyle ve anlamaya çabalarak bakıyorsanız, nüfus cüzdanınız ne söylese söylesin, gençsinizdir. Üstüne bir de yaşadığınız dünyadan kendinizi sorumlu hissediyorsanız, yaşınız kaç olursa olsun -ister yedi, ister onüç ya da seksenüç- yetişkinsinizdir. ON8, ilk yayınlarından itibaren klasik, alışa geldiğimiz yayınevlerinden farklı olduğunu ortaya koymuştu. Bence genç-yetişkin kavramını iç içe geçirdi, birleştirdi. Dokunulmaz olanlara cesurca el atan yazarların kitaplarıyla buluşturdu okurunu. Tam da bu yüzden “Peri Efsa” ve “Gezgin”in doğru bir buluşma gerçekleştirdiğini düşünüyorum.

■ Gençce bağırmanın, öğretme telaşında olmayan; yetişkine de edebiyatta büyüün, fantastiğin farkındalığını hissettiren bir sesiniz var. Böyle bir ses nasıl çıkıyor? Nasıl hissettiriyor?

Kitaplar hangi kitleye yazılırsa yazılırsın, bir şeyleri öğretme kaygısı taşımamalı. Çünkü her yazı yanlıdır. Her birey hayattaki duruşuna göre bir yere aittir. Ait olmadığını söyleyen bile o ait olmadığını iddia ettiği yeri oluşturuyor sonuçta. “Yazar çağına tanıklık eder” diyor. Yaşanan tüm gerçeği bilemeyiz ki, bence sadece insana tanıklık mümkün. Yaşananları iyi-kötü, haklı-haksız, erdemli-erdemli diye ayırt edebiliyoruz sadece. Bütün kavramların ters yüz olduğu zamanlarda, tersinin doğru olduğunu ortaya koyabilmek gerekir. Bana göre bunun en güzel yolu fantastikten geçiyor. Fantastiğin gerçek olmadığını kim söyleyebilir? Yaşadığımız her gün öyle değil mi zaten?

■ Kitaplarınız biraz da polisiye tadı bırakıyor okurda. Kendi okuma yolculuğunuzun bir etkisi olabilir mi?

İyi polisiye yazarları, suçluyu okuyucuyla birlikte çok hareketli bir maceraya sokar. Hızlıdır o kurgu, heyecanlı ve şaşırtıcıdır. Ortaya çıkan her gerçek kırıntısı sizi sonuca yaklaştırır, çoğunlukla ters köşeye yatırır. Söylenenle, gerçeğin farklı olduğunu size yaşatarak anlatır. Keşke herkes hayata ve politika-ya da biraz polisiye roman gözüyle bakabilseydi. Söylenen yalanları, o yalanların hangi çıkarlara ve ihanetlere hizmet ettiğini görebilseydik. Çocukluğumdan beri annemin kitaplığındaki polisiyelere dadanmıştım. Asla vazgeçmediğim türlerden biridir, diğeri de çizgi roman tabii. Onların kurgusu ve öyküleri de gençtir! Üstelik bizim hantal dizilerimizden çok daha iyidir. Bu düşkünlüğümün kitaplarıma yansımaları kaçınılmaz. ON8 ve Güneşçi Kitaplığı da o kadar ısrarlı ki benim polisiye tadında yazdığımı, sonunda gerçek bir polisiye yaza-çağım galiba.

■ Bugün hala polisiye-fantastik kurgulara edebiyatın üvey evladı gibi davranılıyor mu sizce?

Sanmıyorum. Hala eskisi gibi davranan var

2013
ilk romanı

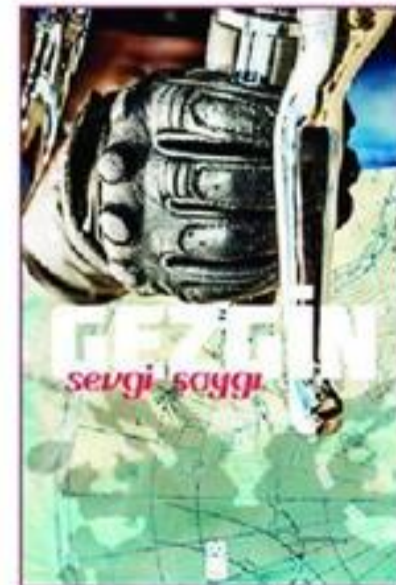
mi? Edebiyatla ilgisi yokmuş gibi? Kalmışsa bile, “genç” değildir onlar zaten. Onlar adına üzülmeyle yetinmeli.

■ ON8’de yayımlanan son romanınız “Gezgin” ilk olarak başka bir yayınevi tarafından 2004’te yayımlanmıştı. Aradan 10 yıl geçti ve yeni bir edisyonla, yeni bir koleksiyonda okurla buluştu. “Gezgin”in yolu yine aynı yol mu?

Evet. Onun yolu yine aynı, yolculuk aynı yolculuk... Tek radikal değişiklik kullanılan bir resimde oldu. Ne kadar inat etsem de editörlerimin ısrarını kıramadım. Onlar benden daha inatçıymış demek ki. Kitabın bütünlüğü açısından sadece mürekkep lekelerinin kalmasını istediler. Haklı olabilirler.

■ Gezgin’de gizem dolu bir kurguyla donatılmış, soluksuz bir yol filmi izler gibiyiz. Bir Wim Wenders filmi gibi...

Ne güzel. Bu tadı verebilirdim ne mutlu bana. Yolda olmayı severim. Uzun yollar... Günümüzde yollar olabildiğince kısaltılmaya ve hızlandırılmaya çalışılıyor. Hedefe varmak, ona ulaşmaktan daha önemli olmaya başladı. Oysa...

“Gezgin”
Sevgi Saygı
ON8 Kitap, 2015
260 sayfa, 18 TL

Çocuklara daha sade bir dille yazmak gerek

■ Çocuk edebiyatında da verimi olan bir yazarınız. Çocuklar ve gençler için yazarken giyilen gömlekler arasında nasıl bir fark var?

Gömleğimi değiştirmem, yıkanm. Çocuklara daha temiz bir dille yazmak gerekir. Ama onların kaygıları anne ve babalarının kaygılarından farklı değil. Belki daha fazla... Çünkü onlar hem geleceğe hazırlanıyorlar hem de o gelecek üzerinde söz söyleme, seçim yapma hakları yok, üstelik dünyayı da tanımaya çalışıyorlar. Ne kadar yorucu ve sersemletici bir çaba. Oyunlar ve eğlenme içgüdüleri olmasa, hiç çekilmez bir hayat değil. Onların bu içgüdülerinden kopmadan hayatı anlamalarını, biraz hayata ve kendileriyle dalga geçmeyi başarmalarını istiyorum. O zaman daha güzel oluyor her şey. Aslında yazdıklarım arasında pek bir fark yok gibi. Azıcık büyüdüklerinde kullandığım dil daha sert oluyor sanki.

■ Geçmişte sinema setleri, senaryolar, tiyatro oyunları ve diziler... Edebiyatla kol kola yürüyecek mi bu işler, yoksa yeni türler ve projeler var mı önünüzde?

Yürümesini çok istiyorum. Ama ülkenin koşulları ne kadana izin verir bilemiyorum. Biliyorsunuz “Yerli Dizi, Yersiz Uzun” giderek Brezilya dizilerine benzediler. Sinema projesi daha yakın geliyor. Önümüzdeki yıl belki Memo’nun Macerası dizisi filme dönüşebilir.